

Література

1. Ковалева А.И., Луков В.А. Социология молодежи: теоретические вопросы. М.: Изд-во Социум, 1999. 351 с.
2. Привалов В. М. Коммунистический интернационал молодежи. Страницы истории. М. Молодая гвардия, 1973, 283 с.
3. Тихонов А.В. Международное молодежное движение на постсоветском пространстве : структурно-функциональный анализ : дис. ... канд. полит. наук. Н. Новгород, 2010, 203 с.

УДК 378

ПРО ВИКОРИСТАННЯ ІКТ СТУДЕНТАМИ ПІД ЧАС ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ

Шалухіна А. – ст. 4 курсу

Науковий керівник – к.пед.н., доцент Павлова В.В.

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

На сучасному етапі розвитку суспільства навчання все більше набуває форм неперервного, індивідуально-орієнтованого, гнучкого та динамічного процесу. Такі перетворення викликані багатьма різними причинами, серед яких помітне місце займає факт розповсюдження цифрових технологій у різноманітних галузях людської професійної діяльності та, як наслідок, формування та розвиток інформаційного суспільства. Основною характерною рисою будь-якого інформаційного суспільства є широкомасштабне використання інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) у всіх царинах життя.

Сучасні можливості ІКТ стимулюють розвиток нових педагогічних досліджень (В.Ю. Биков, Б.С. Гершунський, Ю.О. Дорошенко, В.І. Ключко, В.М. Монахов, Н.В. Морзе, О.С.Полат, С.А. Раков, О.А. Ракітіна, О.В. Співаковський, В.А. Хуторський та ін.). Сьогодні ІКТ визначають як:

– сукупність методів, виробничих процесів, програмно-технічних засобів, інтегрованих з метою збирання, обробки, зберігання, розповсюдження, відображення та використання інформації в інтересах її користувачів [1];

– технологічний ланцюжок методів та засобів, що забезпечують виконання інформаційних процесів і застосовуються з метою підвищення надійності процесів, оперативності та зниження трудомісткості в ході використання інформаційних ресурсів [2] та ін.

Як бачимо, інтерес для педагогічної науки становить той факт, що ІКТ можуть слугувати потужним інструментом для освіти (за умови, що вони грамотно вбудовані в навчальний процес і супроводжуються новими моделями навчання).

Ми зосередили увагу на процесах обміну інформацією між педагогом і учнями, що здійснюються за допомогою комп'ютера і всього різноманіття програмних продуктів, застосування яких сприяє досягненню поставлених педагогом цілей. Зважаючи на це, має сенс говорити далі про ІКТ в уточненому значенні – як про ІКТ навчання (або ІКТ, що застосовуються в навчанні) і розуміти під цим всю сукупність педагогічних технологій і методів навчання, що базуються на використанні комп'ютерних продуктів і технологій, пошукових і обчислювальних можливостей мережі Інтернет з метою підвищення результативності навчання за умови використання розроблених за допомогою зазначених засобів продуктів педагогічного призначення в навчально-виховному процесі.

Аналіз отриманого вище визначення призводить до виокремлення ключової умови використання ІКТ майбутніми педагогами, а саме, до необхідності володіння ними достатнім рівнем інформаційної культури.

Ефективне використання сучасних ІКТ є однією з провідних проблем шкільних навчальних закладів. Особлива увага та найскоріше вирішення цієї проблеми необхідні насамперед у роботі учителів природничих навчальних предметів. Застосування влучно підібраних засобів ІКТ може «компенсувати» недостатнє оснащення шкільних кабінетів фізики, хімії, біології, доповнюючи або частково заміщуючи, наприклад, проведення традиційних практичних та лабораторних занять; викладання досить складних точних предметів – похідних від абстрактних наук – зокрема, математики, з використанням ІКТ (наприклад, для комп'ютерної візуалізації просторових моделей тощо) тільки покращить ефективність сприйняття та осмислення учнями запропонованого матеріалу. Тому формування інформаційної культури при підготовці майбутніх фахівців-педагогів (насамперед учителів шкіл) та готовності до використання ІКТ, яка характеризується сформованою у студентів мотивацією до впровадження ІКТ як необхідного засобу вирішення багатьох навчальних проблем, рівнем комп'ютерної грамотності та здатністю до подальшого саморозвитку в галузі новітніх технологій, є важливим завданням вищих навчальних закладів.

Практична готовність студентів до використання різноманітних технологій навчання, в тому числі, ІКТ, та базові уміння, пов'язані із цією діяльністю, формуються під час проходження педагогічної практики у школі. Вона є «лакмусовим папірцем», що визначає якість набутих студентом знань; в процесі практики студент має показати той рівень освіти та володіння навчальними технологіями, який відповідає вимогам сучасності. Тому педагогічна практика має мислитися студентом-практикантом як той робочий простір, у якому стає можливим перетворення теоретичних уявлень про використання ІКТ, переваги і труднощі, пов'язані із цим процесом, на власний досвід та ознайомлення з передовими педагогічними ідеями з цього питання та реальним рівнем впровадження ІКТ у школах.

Як справедливо зазначають Е.М. Кравченя та Є.Е. Сотникова, більшість студентів лише під час практики починають усвідомлювати, що використання на практиці сучасних засобів навчання

не є для учнів для новиною: уже велика кількість навчальних закладів та учителів застосовують засоби ІКТ: мультимедійні проектори, інтерактивні дошки та тренажери [3].

Тому з метою проведення більш об'єктивного дослідження ситуації з готовністю до впровадження ІКТ у шкільній навчальній процес ми провели анкетування серед студентів 4, 5 та 6 курсів природничих факультетів Одеського національного університету імені І.І. Мечникова, звернувшись до них із питаннями, які дозволили б певною мірою з'ясувати основні тенденції роботи з ІКТ в школах, а також почути оцінки та прогнози подальшої комп'ютеризації та інформатизації освіти майбутніх фахівців освітньої галузі. Більшість з яких вважають, що корисно заохочувати учнів до створення комп'ютерних презентацій уроків, адже у процесі створення такого продукту учневі доведеться опрацювати велику кількість різноманітних джерел інформації, неминуче натрапити на різні цікаві факти, що тільки підвищить його інтерес до вивчення предмету. Крім того, разом із формуванням умінь роботи з різними інформаційними джерелами паралельно здійснюється розвиток критичного мислення в учнів та, загалом, відпрацьовується навичка самостійного набуття знань.

Таким чином, окрім вже сформульованих думок щодо використання ІКТ у шкільному

навчальному процесі, підсумовуючи, можна запропонувати такі рекомендації студентам-практикантам та майбутнім учителям до втілення у їхній педагогічній діяльності:

- ІКТ можна використовувати як складову частину навчального методу проектів (особливо для старших класів), залучати учнів до основ науково-дослідницької діяльності через висунення гіпотез, їх перевірку та формулювання різноманітних висновків та узагальнень. Обов'язковим етапом діяльності над проектом має бути створення власних електронних продуктів (зокрема, презентацій) з метою подальшого використання їх у процесі доповіді про результати виконаної роботи;

- необхідно перш за все наповнення розроблених ІКТ-продуктів змістовною навчальною інформацією.

- використання електронного конспекту, який може бути розміщений, наприклад, на особистому сайті вчителя;

- корисно зробити матеріали уроку (презентації тощо) доступними на сайті класу чи сайті учителя. Перегляд презентацій учнями, повторне споглядання візуальних образів сприяє швидкому відновленню в пам'яті сказаного на уроці;

- використання можливостей Інтернету сприяє формуванню пошукових навичок з різноманітними джерелами інформації.

Література

1. Крупський Я. В. Тлумачний словник з інформаційно-педагогічних технологій: словник / Я. В. Крупський, В. М. Михалевич. – Вінниця: ВНТУ, 2010. – 72с.
2. Єщенко Г.А., Нимирська Л.В. Інформаційно-комп'ютерні технології в освітньому просторі дошкільного навчального закладу м. Артемівськ, 2014 – 108с.
3. Кравченя, Э. М. Использование информационных компьютерных технологий в педагогической практике студентов / Э. М. Кравченя, Е. Э. Сотникова // Кіраванне у адукації. – 2011. – № 3. – С. 9-14.

УДК 37.031.2

РОЗВИТОК МУЗЕЙНОЇ ПЕДАГОГІКИ В УКРАЇНІ

Штогрін В. – ст. 3-го курсу історичного факультету
Науковий керівник – к.пед.н., доцент Вейланде Л.В.-В
Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова

Роль музеїв важко переоцінити. Це заклади, які зберігають предмети історії, культури, мистецтва, а також надають можливість для навчання та виховання.

Одним із найважливіших спрямувань діяльності музеїв є музейна педагогіка. Це відносно новий, але вже досить популярний напрям навчально-виховної діяльності. Він виникає, як закономірний результат інтеграційних процесів, що охоплювали сфери освіти, науки і культури, а також розвиток освітньої діяльності музеїв у різних частинах світу. За визначенням О.Медведева, М.Юхневича «Музейна педагогіка – це наукова дисципліна на перетині педагогіки, психології, музеєзнавства, мистецтва і краєзнавства. Предметом музейної педагогіки є проблеми, пов'язані зі змістом, методами і формами педагогічного впливу музею, з особливостями цього впливу на різні категорії населення, а також з визначенням музею в системі закладів освіти».

Музейна педагогіка, як якісно нова сфера навчання може розглядатися як інноваційна

педагогічна технологія в практиці духовно-морального, цивільно-патріотичного, історико-краєзнавчого виховання особистості дошкільного віку, молодшого школяра, підлітка чи юнака в єдиному освітньому процесі.

В Україні співпраця музеїв і школи стало активно розвиватися в останні десятиліття. Деякі аспекти розвитку музейної педагогіки розробляли Т. Белофастова, П. Бурдейний, Л. Гайда, Н. Ганусенко, О. Караманов, М.Костриця, І. Ласкій, П. Луньов, О. Ляпін, Л. Масол, Т. Мацейко, І.Медведева, В. Обозний, Ю. Омельченко, Ю.Павленко, І.Ткаченко, І. Пантелейчук, Є.Пасічник, І.Прус, О.Рокицька, І.Самсакова, В.Снагощенко, М. Струнка, О.Топилко, Я. Треф'як, М.Трошина.

Актуальність теми діяльності музейно-педагогічних центрів нашої країни обумовлена недостатньою кількістю установ, які займаються розробкою і реалізацією як теоретичних питань, так і спеціальних освітніх програм для дітей. На жаль, не